

ikke diskutere spørgsmålene omkring grundloven og spørgsmålene omkring jura længere. Er det ikke rigtigt, at det, Højesteret tog stilling til, jo ikke var Amsterdamtraktaten? Det blev Højesteret faktisk overhovedet ikke bedt om at vurdere på, og derfor er det politikernes ansvar at foretage den videre bearbejdning af præmisserne i dommen, som man skal i forhold til Amsterdamtraktaten. Er det ikke korrekt?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen): Jeg diskuterer gerne de juridiske aspekter af domstolens, Højesterets kendelse, og gerne præmisserne. Måske er det mere velegnet, at det sker med justitsministeren og gerne også i Retsudvalget eller andre fora.

Jeg opfatter højesteretsdommen og præmisserne som en anerkendelse, en accept, en konstatering af, at regeringen og de skiftende regeringer har holdt sig på den rigtige side i forhold til grundloven. Vi var enige om før, at dér er Højesteret klar. Det er Højesteret også, når det gælder præmisserne.

Jeg synes, det er en overordentlig løfterig dom, vi her har, som til syvende og sidst vel også siger, hvad jeg lægger meget vægt på, at vi har domstolene i Danmark som sikkerhed for, at der til enhver tid, hvis der opstår tvivl, vil kunne komme en afklaring, og at man kan inddrage danske domstole, hvis man finder, at der er en situation under helt særlige omstændigheder, som det står i præmisserne. Hvis der er en særlig situation, så kan danske domstole tage stilling til et sådant tvivlsspørgsmål. Det synes jeg er meget vigtigt. Det opfatter jeg i virkeligheden som en håndsrækning, en understregning til danske borgere af, at vi er på den rigtige side, og at vi i det europæiske samarbejde ikke drukner, og at der naturligvis altid vil være en selvstændig stat, der hedder Danmark.

Med hensyn til det andet spørgsmål om forholdet mellem Danmark og dansk lovgivning efter Højesterets dom og forrangsprincippet kan jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, at Højesteret har i dommen af 6. april 1998 udtrykkelig taget stilling til den situation, hvor EF vedtager og EF-Domstolen opretholder – det var også det, hr. Kristian Thulesen Dahl spurgte lidt om – en retsakt, der ligger uden for grænserne af de beføjelser, som vi har overladt til EF. Hvis der med Højesterets egne ord – det var det, jeg før nævnte – foreligger en ekstraordinær situation, og skulle spørgsmålet om at anvende den retsakt i Danmark opstå, så vil danske domstole,

som jeg sagde det før, kunne anse retsakten for uanvendelig i Danmark. Det er altså en slags bolværk i Danmark for, at der ikke er noget, der forløber forkert, og at der ikke er noget, der går galt.

Højesteret tager derimod ikke stilling til forrangsprincippet anvendelse i Danmark i den situation, hvor en EF-regel, der ligger inden for grænserne af de overladte beføjelser, er i modstrid med en dansk regel. Her er der altså fortsat frit spil for de retslærde til at diskutere, hvad der er gældende ret. Og det er ikke en debat, som jeg ønsker at bidrage yderligere til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 314

Til statsministeren af:
Keld Albrechtsen (EL):

»Hvad er den danske regerings holdning til de tyske planer om en ny regeringskonference i 1. halvår af 1999 med henblik på en ny traktat, »Amsterdam II«?»

Skriftlig begrundelse

Ifølge Børsen den 30. april 1998 planlægger den tyske regering at give startskuddet til en ny regeringskonference under det tyske formandskab i 1. halvår 1999. Det oplyser den tyske Staatsminister (viceudenrigsminister) Werner Hoyer. Han siger til Børsen, at det handler om en ny traktatrevision, som vil nødvendiggøre endnu en dansk folkeafstemning.

Det er tydeligt, at Tyskland har vidtgående planer for en Amsterdam II-traktat. Det handler først og fremmest om, som det udtrykkes, at give unionen handlekraft. Det handler om størrelsen af Kommissionen, nye områder med flertalsbeslutninger og landenes stemmevægte i Ministerrådet. Det handler altså om at give de store lande og EU's institutioner mere magt på de små landes bekostning.

Hoyer åbner op for at også en række andre emner kan tages op på regeringskonferencen i 1999. Han nævner for eksempel et område som retssikkerhed. Dermed lægges formentlig op til nye tyske initiativer i retning af det overstatslige politisamarbejde.